

KAPITOLA I.

Arila se zhluboka nadechla a sevřela ostrý nůž v pravici. Pak přistoupila ke dřevěné zdi a do neúhledné řady vyrytých čar přidala další. Jakmile byla se svou prací spokojená, ustoupila o krok dozadu a prohlédla si dílo, které tvořila přesně šedesát dní, a hořce se usmála.

Dnes se to stane...

Místnost voněla dřevem a bylinkami, které jí v usušených svazcích visely nad hlavou. Štěrbinami mezi prkny dovnitř svítilo jasné světlo a při každém větším poryvu větru se všechno kolem nahlas rozvřalo.

Arila přešla na druhou stranu malé místnosti k zrcadlu umístěnému vedle jednoduché postele a učesala si své tmavě hnědé vlasy s bílým pruhem v čele. Upravila si černou vestu a z maličké vyřezávané skříňě vytáhla dlouhý provázek, který kdysi býval lemem staré košile. Stáhla si jím vlasy do culíku a v prasklém zrcadle se znovu důkladně prohlédla.

Nakonec zamračeně vlasy opět rozpustila, sebrala z kruhového stolku dřevěnou misku se suchými drobký ze včerejší večeře a opusťtila příjemně šero chatrného obydlí.

Chvíli trvalo, než si její oči zvykly na jasné ranní slunce, které se navíc odráželo od nedaleké hladiny oceánu. Tento svět byl jen malý ostrůvek s téměř nepostřehnutelným kopcem uprostřed, lesíkem o dvanácti stromech a trochou zeleně, která vyplňovala ten zbytek. Nikdo jiný tady nežil. Byla tady jenom ona, vítr a klidné šplouchání vln v dálce.

Posadila se na křivou stoličku, vysypala suché pečivo z dřevěné misky kousek před sebe a čekala. Teplé ranní slunce ji příjemně

hřálo, ale zároveň jí připadalo, že ho je všude až příliš. Jako by na ni křičelo, aby se šla schovat do šera své chalupy, a ona málem poslechla.

Najednou přiletělo hejno *koní*.

Drobní ptáčky se snesli na rozsypané drobký a svými namodralými zobáčky hladově snídali. Peří na jejich hlavách tvořilo černou čepičku a na nahnědlých křídlech jim všem zářila bílá skvrna, která velmi vzdáleně připomínala koně. Arila neměla tušení, jak se jmenují, a hlavně jí to bylo jedno.

Byli to koně. Její koně.

„Dnes jste si dali na čas,“ promluvila k nim pobaveně. „Neperte se o to, nebo vám příště dám ještě méně!“

Ptáčky si ji chvíli zvědavě prohlíželi a pak ostýchavě pokračovali v bohaté snídani. Vesele poskakovali před chatkou, hned vedle malého borůvkového keře, který Arila našla na jižním koutu světa a přesadila ho sem.

„Kde jsme to minule skončili? Vyprávěla jsem vám o Dalarovi, pak o svém výcviku u Hlídačů, nakonec jsme přešli k postavení Nurheimu a přijetí Samtařanů... no jasně! Velká bitva, na to jste určitě zvědaví, no ne?“

Bylo to naprosto šílené. Dva národy se spojily, aby porazily šlehou bohyni Kthaaru,“ vysvětlovala dramaticky a jeden kůň k ní natočil hlavu.

„To je přece ta s trny ve vlasech a šílenýma očima. Poslouchali jste mě minule vůbec?“

Ptáček pokračoval v zobání a ona to brala jako známku souhlasu.

„A tak jsme se jí postavili. Probojovali jsme se armádou temných netvorů, ti by se vám určitě nelíbili, a společně s mým přítelem Laraemem jsme porazili jejího hlavního pomocníka. Laraem ale zemřel...“

Teda, ne tak úplně. Je to trochu složitě. Určitě víte, že všechno živé má v sobě malý kousek těla jednoho z bohů. Soudě podle vašich zobáků v sobě máte fragment bohyně Aruuny a to vám umožňuje cestovat mezi světy.“

Ptáčky už téměř spořádali celou hostinu a nechápavě zírali na Arilu.